

byla spatřitelnou nejméně na 14 m od kolejnic. Ale, i kdyby jí byl nařídil, postavit tabuli ve vzdálenosti 5 m od kolejí, nezbavovalo to správu dráhy povinnosti tabuli umístěnou i v této vzdálenosti nejen upravit, nýbrž i udržovati v takovém stavu, by vyhovovala svému účelu a závčas upozorňovala osoby používající silnice na blízkost přejezdu, neboť to vyžadovala průměrná a odborná opatrnost (§§ 1297 a 1299 obč. zák.). O to více to platí, nenařídil-li dozorčí úřad vůbec, kde a jak má tabule býti umístěna a upravena. V každém případě se měla správa dráhy při tom řídit alespoň oním ministerským nařízením z 19. listopadu 1887, čís. 37553, poněvadž jím byla jednak vázána, jednak určovalo nařízení to nejmenší míru (srovnej se slovem »nejméně«) průměrné a odborné opatrnosti (§§ 1297 a 1299 obč. zák.) odvozenou z praktických zkušeností o tom, na jakou vzdálenost od kolejnic musí býti výstražná tabule spatřitelná, by splnila svůj účel. Porušila proto dráha tento předpis, a neudržovala výstražnou tabuli v takovém stavu, by byla spatřitelná nejméně na 14 m od kolejnic; ale dopustila se zavinění i tím, že i bez ohledu na toto nařízení tak jednala. Neboť, ano jest zjištěno, že přejezd jest nepřehledný a že nic nepřipomíná blízkost přejezdu, nedbala ani průměrné ani odborné opatrnosti, ponechavši výstražnou tabuli jakožto jediné bezpečnostní opatření v zákrytu stranou a zamezivši její spatření až do těsné její blízkosti 5 m od kolejnic. Poukaz na pouliční dráhy, jež i bez výstražných tabulek jezdí prý ve velkých městech za velké frekvence větší rychlostí než tomu jest v souzeném případě, jest nemístný, poněvadž kolejnice pouličních drah jsou dobře znatelné a předvídatelné, kdežto v souzeném případě jde o úplně krytý a nepředvídatelný přejezd. An následkem nedostatečného způsobu umístění výstražné tabule nemohl řidič žalobcova auta závčas postřehnouti, že se blíží k přejezdu železniční trati a tím vznikla škodná událost, jest i příčinná souvislost mezi zanedbáním povinné péče dráhy a škodnou událostí v příčinné souvislosti a nezáleží na tom, zda jest v rozporu se spisy doplňující zjištění odvolacího soudu, že výstražná tabule jest spatřitelná i z auta na 5 m od kolejnic, jak odpůrkyně dovolatelky vytýká, a nezáleží ani na tom, zda jest správný právní názor odvolacího soudu napadený rovněž odpůrkyní dovolatelky, že jest bezvýznamnou otázka, zda bylo zapotřebí závor proto, že nebyla tvrzena změna poměrů.

Čís. 12463.

Odpíral-li dlužník zásadně provedení stavebních oprav, uložených mu pravoplatným rozsudkem, pro technickou nemožnost, není v tom, že věřitel nepřipustil stavitele, jehož poslal povinný ku provedení oprav teprve po povolení exekuce podle § 353 ex. ř., zřeknutí se nároku na provedení oprav po rozumu § 36 čís. 3 ex. ř.

Věřitel nebyl v tomto případě povinen postaratí se o stavební povolení ku provedení oprav.

(Rozh. ze dne 23. března 1933, Rv II 546/31.)

Pravoplatným rozsudkem byla žalující společnost uznána povinnou opravit škody vzniklé dolováním (ve Slezsku) na domech žalovaného

proti zaplacení 3.200 Kč. Žalovaný podal pak exekuční návrh, v němž tvrdil, že připravil vyprázdněním všech místností domy, by žalobkyně mohla spravovati, že skládal částku 3.200 Kč žalobkyni, tato však příplatek nechtěla přijati a zdráhala se opravy provést, a na základě tohoto přednesu navrhl žalovaný povolení exekuce 1. zmocněním ku provedení těchto oprav žalovanou stranou samou, 2. rozkazem na stranu žalující složití prozatím jako první zálohu na opravy nutnou částku 50.000 Kč, 3. zabavením věcí movitých k vymožení útrat exekuční žádosti. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalovaném nepřípustnosti řečené exekuce. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Přihlíží-li se k obsahu žaloby označené jako žaloba podle § 36 ex. ř., uplatňuje žalobkyně tyto námitky proti exekuci: 1. že žalovaný zabránil a znemožnil provedení oprav, k nimž dovolatelka projevila ochotu, tím, že nedovolil provést opravy ty staviteli D-ovi, kterého dovolatelka pověřila provedením oprav; 2. že dospělost a vykonatelnost vymáhaného nároku nenastala, poněvadž žalovaný do dnes nezaopatřil stavební povolení nutné k provedení oprav. Napadený rozsudek neuznal námitky dovolatelky za opodstatněné, podle jejího názoru neprávem. Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), je v souzeném případě účelné zabývat se postupně s jednotlivými námitkami žalobními a při tom zkoumati, zda právem odvolací soud neuznal na opodstatněnost té které námitky.

K 1. Pokud jde o tuto námitku, netřeba se zabývatí otázkou, zda touto námitkou uplatňuje žalobkyně zřeknutí se oprav žalovaným po rozumu § 36 čís. 3 ex. ř., neboť, i kdyby tomu tak bylo, námitka neobstojí. Jak z dopisu žalobkyně ze dne 28. dubna 1928 plyne, odepřela žalobkyně provedení oprav uložených jí právoplatně rozsudkem krajského soudu v M. ze dne 20. prosince 1925 a pohrozila žalovanému podáním žaloby na zjištění nemožnosti naturální restituce pro případ, že by se žalovaný nevzdal dobrovolně naturální restituce. V dopise ze dne 25. května 1928 píše opět, že provedení oprav není technicky možné, že však se ještě v tomto směru pozeptá. Žalobkyně však nepřikročila k provedení oprav, nýbrž podala dne 20. června 1928 na žalovaného žalobu pro nemožnost provedení oprav jí rozsudkem právoplatně uložených a žalobu tu vzala zpět teprve dne 26. června 1929, tedy více než za rok. Z toho patrně, že dovolatelka odpírala zásadně provedení oprav pro jejich technickou nemožnost a neodporuje tento úsudek odvolacího soudu spisům (§ 503 čís. 3 c. ř. s.). Když pak po povolení exekuce poslala dovolatelka k žalovanému stavitele D-a, by s prováděním oprav započal, právem ho žalovaný nepřipustil k provádění oprav, třebaž žalobkyně po povolení exekuce ve svých dopisech ze dne 28. července 1928 a 30. července 1928 projevila ochotu opravy provést, neboť žalovaný musel býti toho přesvědčen, že žalobkyně s prováděním oprav to vážně a opravdově nemyslí, když nevzala žalobu svou o zjištění nemožnosti oprav zpět, nýbrž na ni a tím i na nemožnosti provedení oprav i dále fakticky trvala. Nelze tudíž v nepřipuštění stavitele D-a k provádě-

dění oprav za vyličeného stavu shledati zřeknutí se nároku na provádění oprav po rozumu § 36 čís. 3 ex. ř. a nedopadá proto právní názor vyslovený v rozhodnutí čís. 3029 a 6535 sb. n. s., jehož se dovolatelka dovolává, na tento případ.

K 2. Jak z toho, co pod 1. uvedeno, vyplývá, odpírala žalobkyně zásadně provedení oprav rozsudkem právoplatně jí uložených a nebyl proto za tohoto stavu věci žalobce povinen se postarati o stavební povolení ku provedení oprav, jak správně na to poukazuje napadený rozsudek. Kromě toho podle § 19 slezského stavebního řádu ze dne 2. června 1883 čís. 26 z. zák. slez. mohla také žalobkyně zažádati o stavební povolení, ovšem že v plné moci žalovaného. Že žalovaného žádala o vystavení této plné moci a že žalovaný jí vystavení plné moci odepřel, žalobkyně ani netvrdí.

Čís. 12464.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Přibrání účastníků ku provádění důkazů není vyloučeno a jest je naopak přibrati, kdykoliv to soud pokládá za potřebné k úspěšnému provádění důkazů. Závažným jest přibrání účastníků jen tam, kde jest předepsáno zvláštním zákonným ustanovením.

(Rozh. ze dne 24. března 1933, R I 245/33.)

Soud první stolice zbavil otce moci otcovské a uložil mu, aby platil dítěti výživné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu otcovu.

Důvody:

Napadenému usnesení rekursního soudu, jímž potvrzeno bylo usnesení soudu první stolice, vytýká rekurent jednak zmatečnost, jednak nezákonnost po rozumu § 46 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. Dovolací rekurs není však opodstatněn. Zmatečnost shledává rekurent v tom, že byly osoby přezvědné slyšeny za jeho nepřítomnosti, tak že neměl možnosti klásti jim otázky a výpovědi jejich uvést na pravou míru. Rekurent však přezírá, že v tomto případě nebylo porušeno ustanovení § 46 písm. g) uvedeného zákona o nutnosti slyšení účastníka před rozhodnutím, ježto byl o věci slyšen dne 24. března 1932 a zmatek tento není tudíž opodstatněn. Podle ustanovení druhého odstavce § 18 téhož zákona jest dáti všem účastníkům příležitost, by se o věci vyjádřili a to zpravidla ústně. Přibrání účastníků ku provádění důkazů podle § 28 cit. zák. není vyloučeno a jest naopak je přibrati, kdykoliv to pokládá soud za potřebné k úspěšnému provádění důkazů. Za závažné lze přibrání účastníků požadovati jen tam, kde jest předepsáno